

Karácsonyi üzenet

Amikor a hegyoldalokról útrakelnek a növendék fenyőcskék az emberek többségének szívébe ünnepi érzés költözik, aminek talán felötlése percében az okát sem sejtik. Azt, hogy a velük született békesség és szeretet vágya moccan meg bennük, aminek csak jelképe az örökzöld kicsi fenyőfa, míg az alája való ajándékok az örömadás és örömvárás kifejezői, a jobb jövőre megváltódás szivárványával koronázva. Nemzedékek végtelen sorának rendjén így vált a békesség és szeretet bensőséges ünnepévé a karácsony, s szimbólumává a karácsonyfa, mely – talán elhinnünk is nehéz -, nem is olyan régi kelléke ennek hazánkban.

Az ünnep adni és kapni szertartásánál is markolósabb velejárója az, hogy ilyenkor rendszerint összejön a család, atyafiak ölelkeznek, gyermekeiben, unokáiban örvendezhet a szülő, a nagyszülő, az ajtón kívül maradnak a mindennapi gondok, s csak az lengi körül a csillagszórós fenyőcskét, ami összeköt, ami örömet, belső békességet okoz.

Emlékek éledeznek ilyenkor a szép szavakra nyiladozó szájakon, ifjúságról, régi karácsonyokról, s ábrándok a holnapi napokról, de csakis a békesség és szeretet jegyében. Büntetés az, ha kimaradunk ebből a körből.

Jól érzem én ezt, hiszen gondolatban szívemnek morzejeleivel én is hazamegyek ilyenkor a Körös partjára, s legszívesebben bekopogtatnék jó néhány házba, kérdésbe mondani: Földifeleim, adtok-e ma éjszakára szállást? S felidézem tanyai gyermekkoromat, amikor betlehemjárók között én voltam az angyal. Csakhogy hamarost ősz magányomhoz döbbsent a gond: illan a káprázat, de mit hoz a holnap?

Mert amit a hátunk mögé éltünk, az bizonyosan ott is marad, hanem ami felé tiporjuk a havat, az igencsak több gondot batyuz, mint amekkora kilátásokkal növesztené reménységünk szárnyait.

Bizony gondokkal terhelt az idej karácsonyunk. A személyünké is, a hazánké is, s a nagyvilágé is. Derekasan össze kell fogódnunk ahhoz, hogy talpon maradjunk, s letehesünk a nehezét. Egyetértésben, barátságban, közakarattal, s az összetartozás olyan valóságos érzületével, mely közössé teszi a jót és a rosszat, a szépet és a kevésbé azt, a jobbítás ösvényén haladva egyazon irányban.

Szülőföldünk az egyesült "két szomszédvár", Gyomaendrőd is magas garádicsfok előtt karácsonyol. Küszöbön a várossá válás, melynek nem csak csillagszórói sziporkáznak, hanem a kötelezettsége is sónehéz. Meg kell felelni néki, hiszen nemzedékekre előre vizsgálunk véle, az utánnunkjövők, s az ezután születendők előtt. S ezt nem tolhatjuk félre a karácsonyfák alól.

Az országgyűlés a képernyőkön át is elibünk vetítette, nemcsak azokat a közzgondokat, melyek jelenünket mezsgyézik, hanem azt a heroikus erőfeszítést is, amivel az orszáfelelősök túl akarnak segíteni rajtunk, ha igyekezetünkben odasorakozunk a hátuk mögé. Felvállalásunkkal, s olykor építő bírálatainkkal is. Ezt is oda kell látni a karácsonyfák alá. Félretenni a személyes sérelmeket, elválasztó másképpenlátást, mindent, ami elválaszt. Gyomaendrődön is...

Szívemben a hazatartozás parányi gyertyácskája ég. Szeretném, ha odáig világítana, s odáig hallatszódna a szélbe súgott szavaim is: Boldog karácsonyi ünnepeket és reménybeváltó újesztendőt Barátaim! Hogy az az elvetett magocska, mely odalenn pihen a hótakaró alatt, szép, omlós kenyérré aratódjon jövőre, s a békesség, szeretet jegyében állandósulhasson holnapjainkban az a felemelő hangulat, mely eltölt a fenyőfácskák alatt...

Tímár Máté

Megjelent: Gyomaendrődi Híradó 1988. december 1. oldal